

потичашъ изъ канцелариитѣ, нѣма нищо да получишъ.

— Застраховката ли? Нарежда се работата. Чакатъ ревизоръ отъ София. Щомъ дойде, щѣлъ да ни разпита и да ми наброи паричкитѣ. Ей я Милкана пристига. Хайде вървете въ тържището, иде риба.

Когато оставатъ сами, Яни зашепва на Богдана:

— И ти какъвъ си! Предъ хора не трѣбва да питашъ за застраховката. Ще рече нѣкой да иде до дружеството — ето ти после беля! Чуе ли единъ кръчмаръ, всички ще научатъ. Да знаешъ ти, какво стана днесъ! Разбойници! Само да взематъ, а за даване и да чуятъ не щатъ. „Ти“, казватъ, „самъ си виновенъ, щомъ си пжтувалъ безъ сигнални фенери“. Викнахъ имъ: — Съ фенеръ бѣхме. А отъ далянитѣ при полицейското следствие казали, че цѣла нощъ били навънъ и никаква свѣтлина не видѣли, само далечни викове дочули. Отвърщамъ имъ: — Не е ваша работа какъ сме пжтували, паритѣ си искамъ. Пъкъ после току се яви единъ голѣмецъ съ нѣкакви папки и тевтери. Рови се, рови и измисли: — „Какви пари искашъ, ти не си платилъ нито встѣпителна вноска, нито годишна премия какво искашъ отъ насъ?“ Викамъ имъ: — Абе хора, ами това, че въ кафенето попълнихъ единъ листъ съ въпроси и отдолу подписа си сложихъ, това какво е, а? Съ агента ржка о ржка ударихме и азъ платихъ цѣла черпня въ кръчмата. Та това ако не е застраховка, тогава нѣма честни хора на свѣта! — „Това“, казватъ, „е вѣтъръ работа. Нито е застраховка, нито оня е агентъ. Цѣлата работа нѣкой ти е наредилъ, за да платишъ черпнята“. — Това е. Търся сега оня агентъ да му